

komme; men der er ogsaa dem, der ere hilledede i den snæversnede og indskrænkede Opfattelse, at man skal foragte Videnskaben og mene, at der intet som helst er at lære ved Universitetet. Jeg tror, at Højskolelærerne efter den Udvikling, de have gennemgaaet, netop ere komne til det Punkt, at de ved Universitetet kunne lære en hel Mængde, uden at blive forkvælede, uden at komme ud af det sunde Spor, de have været i; og jeg vil henstille til ærede Medlemmer, om de ikke tro, at Højskolelærerne ville kunne have udmærket godt af at faa Besledning af en Historiker som N. D. Sorgenen, en Kunsthistoriker som Julius Lange, en Geograf som Bøffler eller de andre Mænd, som jeg nævnedes i Formiddags. Højskolelærerne mene det i alt Fald selv, og det forekommer mig ikke, at vi kunne sætte os til Dommere over, hvorvidt de trænge dertil. Men, blev der sagt, det maatte gøres til Genstand for en Diskussion i Publikum. Jeg gad dog vide, hvorledes Publikum i Virkeligheden skulde kunne diskutere det Spørgsmaal, hvad Højskolelærerne trænge til. Ja, hvis Publikum i det hele bestod af saadanne selvstire Personer, der bildte sig ind, at de bedre vidste, hvad Højskolelærerne trængte til, end de selv, saa var det en anden Sag, men gennemgaaende ville de fleste Mennesker dog vist betaffe sig for at skulle afgøre, hvad Højskolelærerne kunne trænge til for deres Undervisnings og Udviklings Skyld. Jeg for min Del vil i alt Fald ikke være med til at sætte mig til Dommer i den Sag. Jeg staar saaledes, at naar disse Mænd, som for manges Vedkommende gennem et langt Liv have arbejdet i denne Sags Tjeneste, komme til os og sige: Hjælp os til at kunne gøre vort Arbejde bedre, saa kan jeg ikke være med til at svare: Nej vi ville ikke give Eder en saadan Haandsrækning. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) vil det, andre ville det maaste, det maa blive deres Ansvar, jeg tør ikke tage et saadant Ansvar paa mig.

Vi komme saa til Teatret, som er det sidste Spørgsmaal, som jeg mener, der er Anledning til at omtale lidt nærmere. De to ærede Medlemmer af Teaterkommissionen, som have Sæde i dette Ting, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) og det ærede Medlem for Årsens (Berntsen) have været ilde til Mode over, at vi ikke i Finansudvalget have villet give dem nogen Besledning med Hensyn til Størelsen af det Statstilskud, der for Fremtiden skulde paaregnes for Teatret, de have bebrejdet os, at vi slet ikke vilde sige dem noget derom. Jeg maa tilstaa, at det har

undret mig at høre disse Bebrejdelser, thi naar Kommissionen, der nu har behandlet denne Sag i alle dens Enkeltheder ud og ind, ikke har kunnet finde Udvej endnu, ikke selv har kunnet komme til et Støn over, hvad der vilde være det passende Tilskud, saa er det virkelig for meget forlangt, at vi her i Rigsdagen, naar vi faa Sagen i det sidste Ojeblik inden tredje Behandling, skulde kunne sige Kommissionen, hvad der vilde være det passende Tilskud. Det vilde virkelig være at appellere fra den bedre underrettede til den daarligere underrettede. Kommissionen maa være den, der nu gennempløjer Sagen, og som kommer og giver os Resultatet af sit Arbejde, og det kan umuligt være saa, at vi skulle være dem, der sige Kommissionen, hvad Resultat den skal komme til. Men det ærede Medlem fra Årsens førte overhovedet et noget mærkeligt Forsvar for sit Standpunkt. Han sagde nemlig som saa, at det Budget, som nu blev vedtaget, er et Budget, som alle vide, ikke kan holdes. Men hvis vi vilde sætte et bestemt Statstilskud, mente han, man kunde faa et Budget, som virkelig kunde holdes, og som derfor ikke vilde virke demoraliserende. Jeg tror, at det ærede Medlem der svæver i en Bildfarelse. Han nævnedes, at det tidligere havde været saa, at vi satte et bestemt Statstilskud, men han glemte at gøre opmærksom paa, at det desuagtet stadig blev overstredet, saa det hjalp ikke den Gang, at vi satte dette bestemte Statstilskud, og det vilde være ganske det samme nu. Det hjælper ingen Verdens Ting at sætte et bestemt Statstilskud, naar man ikke har en saadan Ordning, at det er Teatret selv, der kommer til at bære det Underskud, det muligt faar. Hvis det alligevel bliver Statskassen, der til syvende og sidst skal bære Underskuddet, kan det ikke hjælpe, at vi sætte Statstilskuddet nok saa bestemt. Der er saa alligevel ingen, der vil kunne sige os, at det vil blive holdt. Det eneste, som man kan blive enig om skal holdes, er Udgiftsbudgettet, og det ere vi for i Nar foreløbig blevne enige om. Men jeg antager, at det, der har været det demoraliserende i den tidligere Stilling, har været den Omstændighed, at man paa Teatret har vidst, at hverken Indtægtsbudgettet eller Udgiftsbudgettet kunde holdes. Naar man er gaaet ud derfra, har det selvfølgelig virket demoraliserende paa hele Bedelsen, og naar man er kommen saa vidt, som vi ere naaede i Nar, at man er enig om et Udgiftsbudget, der skal holdes, saa tror jeg, man har naaet, hvad der kan naas med den Ordning, som bestaar ved det fgl. Teater, saa længe det alligevel er Staten, der skal betale det eventuelle